

blema ni se pare greșit pusă. Nu s-a re-proșat regizorului lipsa de atenție față de tineri, în sensul lipsei de legătură personală, de la om la om. S-a re-proșat regizorului lipsa realizării majore, care să vorbească de la sine și să se facă ascultată. *Las operele mele să vorbească pentru mine*, pare să spună autorul articolului, sugerind un anume succes răsunător al Naționalului. E adevărat că operele vorbesc, întâi de toate, publicului; dar examenul aplauzelor nu se poate compara cu examenul discipolilor. Prin conținutul său, un spectacol se adresează publicului, transmițându-i o concepție despre lume: concepția autorului piesei. Dar prin rezolvarea sa artistică, un spectacol se adresează tuturor creatorilor, transmițându-le o metodă de interpretare creatoare: metoda regizorului și a actorului. Desigur, marele succes al Teatrului Național la Paris ne bucură; căci orice iubitor de teatru apreciază la justa ei valoare o montare ca aceea a *Scrisorii pierdute*, menită a pune în lumină elemente tradiționale ale regiei românești, cărora un Gusty le-a dat strălucire. Dar acest succes nu rezolvă problema regiei românești și nu face de prisos o discuție ca aceasta.

Viața teatrală e în plin progres: statistica ne dă cifre impresionante, iar Decada ne-a oferit surprize deosebit de plăcute.

Credem că nimeni nu contestă dezvoltarea multilaterală a vieții noastre culturale. Dar tocmai pentru ca, în această arie din ce în ce mai largă, rezultatele excepționale — ca acele din Decadă — să nu fie „surprize” întâmplătoare, ci consecințe firești, necesare, ale unei ambianțe culturale, este nevoie ca principiile de bază, metodele și instrumentele muncii artistice să fie supuse unei largi dezbateri, este necesar ca maeștrii scenei noastre să devină îndrumători și animatori ai tinerilor regizori.

După cum se vede, argumentele optimismului manifestat de maestrul Sică Alexandrescu implică un anume scepticism față de utilitatea unei formulări științifice a principiilor, metodelor și uneltelor artei regizorale, un vag complex de superioritate, o ușoară mulțumire în fața succeselor disparate sau întâmplătoare și o grațioasă ușurință de a trece peste problemele grave ale disciplinei. Așa cum era scris, articolul amintit sugera viziunea unei piramide, din vârful căreia, cu un suris optimist, autorul invita treptele inferioare la contemplație. Iubitorul de teatru are însă nevoie, după umila no-

stră părere, de articole mult mai puțin... piramidale.

Dincolo de aceste obiecții, nu putem să nu subscriem la rezolvarea pe care tov. Sică Alexandrescu a dat-o problemei meșteșugului și artei regizorale sau raportului text-spectacol: sint poziții justificate teoreticește, sortite să dea roade bune. Considerăm că în felul acesta, cu pătrundere și seriozitate, trebuiau abordate și alte chestiuni deosebit de importante și actuale. Discuția asupra regiei nu s-a referit la rolul ce revine regizorului în evitarea unei stări de lucruri extrem de frecvente și îngrijorătoare: degradarea, reluarea lipsită de prosepțime a unui spectacol, viciu de care un teatru ca Municipalul nu este scutit (vezi *Cum vă place*). Nu s-a discutat rolul regizorului în formarea, prin repertoriu și metode artistice, a profilului unui teatru, carență manifestată chiar de prima scenă a țării noastre. Nu s-a insistat suficient asupra faptului că, în lipsa unei viziuni regizorale proprii, unitare și adânci, actorii nu pot salva un spectacol (vezi *Regele Lear*), după cum nu-l poate salva nici scenograful (vezi *Romeo și Julieta* la Iași).

Iată numai câteva din problemele care rămân să fie discutate de acum înainte. Căci dacă, în paginile revistei „Contemporanul”, odată cu articolul maestrului Sică Alexandrescu, dezbaterea s-a închis, ea continuă încă în culisele și pe scenele teatrelor noastre. Nu avem nici un motiv să nu manifestăm, în această privință, un categoric optimism. Dar, în același timp, sintem siguri că argumentele care sint menite să-l susțină vor fi altele decit cele citate mai sus.

Șt. Aug. D.

Cuvintul spectatorilor

Un obicei aproape tradițional a fost părăsit! Spectatorii nu s-au grăbit să-și părăsească fotoliile măcar cu câteva secunde înainte de căderea cortinei pentru a prinde un loc mai bun la garderobă. Dimpotrivă. S-au instalat mai comod în scaune, așteptând... Luminile s-au aprins, făcând o legătură mai directă între cei care s-au așezat în jurul unei mese pe scenă, în decorul piesei *Poveste de iubire* de C. Simonov. Aveau să înceapă discuțiile la primul spectacol de acest gen, organizat de redacția revistei noastre la Teatrul de Stat din Constanța. Era cea de a-99-a reprezentație cu o piesă care demonstrează, prin numărul spectacolelor, succesul ei în localitate, ca și în turnee. Ne-a surprins

de la început un fapt, care nu ținea totuși de acea sferă patriarhală a micului patriotism local: dragostea concetățenilor pentru teatrul lor.

O elevă și un muncitor, un colonel și un învățator s-au arătat a fi mindri că, în orașul în care altădată instituțiile de „cultură” se opreau la intrarea casinoului, există astăzi un teatru cu o tradiție de... cinci ani. Au fost interesante și observațiile unor spectatori pasionați, care vedeau spectacolul pentru a treia, a patra, a cincea oară.

Actorii așezați în bănci au dat cuvântul spectatorilor, care — trebuie spus — au dovedit gust și exigență.

Despre piesă, aprecierile au mers în jurul aceleiași coordonate. Piesa lui Simonov a fost apreciată de către eleva Marioara Anastasiu, ca și de gospodina Elena Ivan, pentru problematica ei îndrăzneată, pentru măiestria cu care dezvăluie sufletul eroilor, iar profesoara Ștefănescu s-a oprit în mod special asupra construcției personajului feminin din piesă. Caldul lirism al piesei, replicile vii, construcția dramatică sobră a textului au fost subliniate pe rând de către spectatori.

Un loc important în discuții l-a ocupat aprecierea spectacolului. S-a arătat, de pildă, de unii vorbitori (Elena Ivan și profesoara Ștefănescu) că spectacolul a câștigat în greutate artistică și că interpreți ca Zoe Caraman, Cristel Rădulescu și Jean Ionescu au adăugat pe parcurs interpretării lor inițiale. S-au făcut, totuși, rezerve asupra rezolvării simpliste a momentului nodal din piesă — finalul actului I; s-a adus observația că regizorul nu a ținut mereu seama de datele firești în repartizarea rolurilor și a fost criticată interpretarea celui mai dificil dintre roluri: Andrei (C. Mărculescu de la Atelierul C. F. R. și colonelul Ionescu).

Discuțiile au adus contribuții prețioase, supunând spectacolul unei judicioase analize critice (prof. Ciobanu). Și fără a se contesta unele succese efective, s-a arătat că spectacolul nu e la un nivel artistic multumitor (studenta R. Balaban).

E cât se poate de îmbucurătoare constatarea că a crescut numărul, dar și, mai ales, exigența criticilor... neprofesioniști, a zecilor de mii de simpli spectatori.

Discuția organizată de revista noastră la Constanța a fost fructuoasă. Au recunoscut-o sincer actorii interpreți (chiar și cei criticați), regizorul piesei, colectivul și directorul teatrului.

Începutul a fost făcut. Și în alte orașe, spectatorii vor fi invitați să-și spună cuvântul. Îi așteptăm...

AI. P.

Premii acordate păpușarilor

Cu prilejul „Săptămîinii teatrului de păpuși” din regiuni, care a avut loc la începutul lunii octombrie în sala „Orfeu” a teatrului „Tăndărică” din București, au fost distinse: cu *premiul I* — Teatrul de păpuși din Iași și Teatrul de păpuși din Cluj, secția maghiară; cu *premiul II* — Teatrul de păpuși din Craiova; cu *premiul III* — Teatrul de păpuși din Timișoara și Teatrul de păpuși din Tg. Mureș; cu mențiune — Teatrul de păpuși din Oradea și Teatrul de păpuși din Alba Iulia.

Pentru regie, au fost acordate: *premiul I* — regizorului Hunyadi András de la Teatrul de păpuși din Cluj, secția maghiară; *premiul II* — regizorilor Florica Teodoru de la Teatrul de păpuși din Timișoara și Paul Herșcovici de la Teatrul de păpuși din Tg. Mureș; *premiul III* — regizorilor Horia Davidescu de la Teatrul de păpuși din Craiova și Foca Manole de la Teatrul de păpuși din Iași.

Pentru pictură scenografică: *premiul I* — Alexandru Rusan de la Teatrul de păpuși din Cluj; *premiul II* — Eustațiu Grigorian de la Teatrul de păpuși din Craiova; *premiul III* — Maria Dimitrescu de la Teatrul de păpuși din Orașul Stalin; mențiune — Viorica Groapă de la Teatrul de păpuși din Iași.

A fost acordată o *mențiune specială* pentru muzică compozitorului H. Maiorovici.

Pentru actori-minuitori s-au acordat: *premiul I* — Constantin Brehnescu de la Teatrul de păpuși din Iași și Peter Ianoș de la Teatrul de păpuși din Cluj, secția maghiară; *premiul II* — Elena Gherdan de la Teatrul de marionete din Arad, Benedek Deszö de la Teatrul de păpuși din Cluj, secția maghiară, Dișina Davidescu de la Teatrul de păpuși din Craiova, Emil Petcu de la Teatrul de păpuși din Iași, Brie Ana Russu și Elena Voicu de la Teatrul de păpuși din Cluj, secția română; *premiul III* — Violeta Ticea de la Teatrul de păpuși din Craiova, Lukasz Bella de la Teatrul de păpuși din Cluj, secția maghiară, Ligia Gheorghiu de la Teatrul de păpuși din Craiova, Lucreția Agachi de la Teatrul de păpuși din Iași, Victoria Temelie de la Teatrul de păpuși din Orașul Stalin și Simion Petru de la Teatrul de păpuși din Timișoara.

De asemenea, au fost acordate nouă mențiuni unor actori-minuitori.